

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel, 18.06.1997
KOM(97) 264 lopull.

97/0166 (ACC)

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI

keskipitkän ja pitkän ajan liiketoimien vientiluottovakuutusta koskevien keskeisten
säännösten yhdenmukaistamisesta

(komission esittämä)

Perustelut

Luottovakuutus on hallitusten laajasti käyttämä väline viennin edistämiseksi. Suojatessaan viejiään näiden ulkomaisten velallisten poliittisista tai kaupallisista syistä tapahtuvasta maksamatta jättämisestä aiheutuvia riskejä vastaan, kyseiset hallitukset kannustavat viejiään tekemään sopimuksia markkinoilla, joilla vallitsevista epävarmuustekijöistä kyseiset viejät eivät itse halua tai pysty vastaamaan. Toimintaan liittyvät rahamäärät ovat merkittäviä, koska jäsenvaltioiden vientiluottovakuutuslaitokset myöntävät vakuutus- turvan vuosittain uusille sopimuksille, joiden kokonaisarvo on noin 25 - 30 miljardia ecua ja joissa luoton kesto on enemmän kuin yksi vuosi. Nämä järjestelmät ovat aiheuttaneet vuosina 1980 - 1995 erityisen raskaan taakan (esimerkiksi vuosina 1988 - 1994 lähes viisi miljardia ecua koko yhteisössä) kansallisille talousarvioille poliittisten tapahtumien aiheuttamien saatavien vuoksi (velkakriisi, Persianlahden sota, entisen Neuvostoliiton hajoaminen).

Kullakin jäsenvaltiolla on oma vientiluottovakuutusjärjestelmänsä, joiden takaamista koskevat edellytykset, veloitettavat takuumaksut ja vakuutusturvapolitiikka eroavat toisistaan. Nämä erot aiheuttavat sen, että yhteisön viejät eivät kilpaile keskenään markkinoista tasa-arvoisin edellytyksin.

Tietoisina siitä, että hallitusten osallistuminen vientitoimintaan saattaa vääristää markkinoita ja rasittaa kansallisia talousarvioita, OECD-maat ovat sitoutuneet noudattamaan sääntöjä, joilla pyritään rajoittamaan annettavaa tukea myönnettyille luotoille. OECD:ssä neuvotellaan eri vientiluottovakuutusjärjestelmiin sovellettavien takuumaksujen lähentämiseen tähtäävien suuntaviivojen vahvistamisesta.

Tarve yhdenmukaistaa järjestelmiä, joilla jäsenvaltiot myöntävät tukea kolmansiin maihin suuntautuvaan vientiin, on ilmennyt Euroopan yhteisössä jo erittäin varhaisessa vaiheessa; se on itse asiassa yksi Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 112 ja 113 artiklassa erityisesti tarkoitetuista tavoitteista.

Neuvosto perusti vuonna 1960 takuiden ja rahoitusluottojen luottovakuutuspolitiikan koordinoitiryhmän ja valtuutti sen tekemään ehdotuksia vientiluottovakuutuksen ehtojen yhdenmukaistamiseksi.

Koordinoitiryhmä on toiminut pääasiallisesti luottovakuutuksenantajien välisiä neuvotteluja ja yhteistyötä koskevilla aloilla. Se toimii myös erittäin aktiivisesti OECD:ssä käytävissä neuvotteluissa.

Yhdenmukaistamisen alalla annettiin tekniselle komitealle tehtäväksi 1960-luvun lopulla laatia yhteisön kaikille luottovakuutuksenantajille yhteisen vakuutuskirjan yleiset ehdot; nämä ehdot esitetään 27 päivänä lokakuuta 1970 annetussa neuvoston direktiivissä, jonka soveltaminen on jäänyt toteutumatta. Kyseisen ajankohdan jälkeen suunnitellut hankkeet, kuten muun muassa eurooppalaisen luottovakuutusjärjestelmän perustaminen ja eurooppalaisen luottovakuutuspoolin käyttöönotto Itä-Eurooppaa varten, ovat epäonnistuneet.

Komissio hyväksyi 13 päivänä heinäkuuta 1994 ehdotuksen direktiiviksi, joka perustui merkittävästi neuvostolle annettuihin kahteen kertomukseen, jotka olivat keskipitkän ja pitkän ajan vientiluottovakuutusten yhdenmukaistamista koskevien yksityiskohtaisten

sääntöjen tarkastelua suorittavan asiantuntijaryhmän laatimia. Neuvosto ei kuitenkaan hyväksynyt direktiiviehdotusta, vaan se arvosteli siinä ehdotettuja menettelyjä ja joustavuuden puutetta erityisesti yhteisön ulkopuolelta tulevan kilpailun kannalta.

Kuluneen 37 vuoden aikana saaduista kokemuksista ilmenee, että jäsenvaltiot ovat olleet erittäin vastahakoisia ajatukselle menettää itsemääräämisvaltaansa julkisen vientiluottovakuutuksen alalla. Tämä vastahakoisuus on luonteeltaan osittain poliittista: jäsenvaltiot pitävät vientipolitiikkaa joissain määrin ulkopoliittikan välineenä, vastahakoisuus on luonteeltaan myös taloudellista: jäsenvaltioiden talousarvioista on täytynyt vastata korvauksista, joiden määrät ovat olleet erittäin suuria.

Tämä komission viimeisin ehdotus on ensimmäinen vaihe vientiluottovakuutusjärjestelmien yhdenmukaistamisessa, ja sen tavoitteena on myös lisätä avoimuutta tällä alalla.

Vaikka säädöksessä esitetään tiettyjä luottotakuiden olennaisia osia koskevia yhteisiä periaatteita, niitä voidaan kuitenkin soveltaa erittäin joustavasti. Kyseisten periaatteiden soveltamiseen voidaan myöntää poikkeuksia, jos myönnetyn vakuutusturvan laatua koskevat muutokset otetaan huomioon veloitettavissa takuumaksuissa ja ne toimitetaan komission ja muiden luottovakuutuksenantajien tiedoksi.

Takuumaksuja koskevat yhteiset periaatteet muodostavat kehyksen, jolla lisätään voimassa olevien käytäntöjen avoimuutta ja joiden avulla voidaan ottaa käyttöön OECD:ssä meneillään olevissa neuvotteluissa mahdollisesti vahvistettavat suuntaviivat. Ehdotuksessa ei ennakoida kyseisten neuvottelujen tuloksia. Neuvottelut koskevat seuraavia asioita:

- maariskimalli ja maaluokittelumenettely,
- takuumaksujen perusteet ja takuumaksuihin liittyvää palautetta koskeva väline,
- asiaa koskevat edellytykset,
- sallitut poikkeukset, ja
- pienten vientiluottolaitosten erityisaseman erityinen huomioon ottaminen.

Direktiiviä voidaan soveltaa itsenäisesti, mutta sitä on suunniteltu täydennettäväksi OECD:n säännöillä tulevaisuudessa. Ennakoitu OECD:n sopimus ei todennäköisesti edellytä direktiivin sisällön muuttamista.

Vakuutusturvapolitiikan yhteiset periaatteet tarjoavat alalla tarvittavan vastavuoroisen tietojen vaihdon muodon luottovakuutuksenantajien välillä. Näitä tietoja täydennetään vuosittain koottavilla tuloksia koskevilla tiedoilla. Merkittävää osaa näistä tiedoista toimitetaan jo kansallisille viranomaisille ja kansainvälisille järjestöille. Tämän lisäksi elektronisen postijärjestelmän käytöllä vähennetään tietojen toimittamisesta aiheutuvaa ylimääräistä hallinnollista taakkaa.

Päätöksenteko tapahtuu vakiomuotoista komiteamenettelyä noudattaen, ja sitä sovelletaan todennäköisessä käytännössä harvoin ja ainoastaan tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa, pääasiallisesti luotonsaajan asemaa koskevia riitaisuuksia ratkaistaessa. Jo olemassa olevan komitean käyttäminen ei ole mahdollista, koska ei ole olemassa komiteaa, joka vastaa vientiluottovakuutuksen vaatimuksia. Tämän vuoksi komiteajärjestelyt eivät todennäköisesti vaikuta luottovakuutuksenantajien tavanomaiseen toimintaan.

Yhteenvetona voidaan todeta, että tämä direktiiviluonnos on ensimmäinen vaihe perustamissopimuksessa yhteisön vastattaviksi määrättyjen velvollisuuksien täyttämiseksi. Siinä otetaan huomioon joustavasti sekä luottovakuutuksenantajien että taloudellisten toimijoiden esittämät toiveet.

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI

keskipitkän ja pitkän ajan liiketoimien vientiluottovakuutusta koskevien keskeisten säännösten yhdenmukaistamisesta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 113 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen¹,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon²,

sekä katsoo, että

1. keskipitkän ja pitkän ajan vientiluottovakuutuksella on merkittävä asema kansainvälisessä kaupassa ja se on kauppapolitiikan tärkeä väline,
2. keskipitkän ja pitkän ajan vientiluottovakuutuksella on tärkeä osa kehitysmaiden kanssa käytävässä kaupassa ja sillä edistetään sen vuoksi maiden yhdentymistä maailmantalouteen, mikä myös on eräs yhteisön kehityspolitiikan tavoitteista,
3. jäsenvaltioissa tällä hetkellä käytössä olevien julkisten keskipitkän ja pitkän ajan vientiluottovakuutusjärjestelmien väliset erot, jotka koskevat vakuutusturvan, takuumaksujen ja vakuutusturvapolitiikan pääpiirteitä, voivat johtaa kilpailun vääristymiin yhteisön yritysten välillä,
4. perustamissopimuksen 3 b artiklan kolmas kohta huomioon ottaen tässä direktiivissä säädettyjen toimenpiteiden ei tulisi ylittää sitä, mikä on tarpeen yhdenmukaistamisen tavoitteen saavuttamisen varmistamiseksi, että vientipolitiikka perustuu yhdenmukaisille periaatteille ja ettei yhteisön yritysten välinen kilpailu vääristy,
5. nykyisten kilpailun vääristymien pienentämiseksi on suotavaa yhdenmukaistaa julkisia vientiluottovakuutusjärjestelmiä perustamissopimuksen 112 artiklan mukaisesti yhdenmukaisilla periaatteilla siten, että niistä tulee yhteisen kauppapolitiikan erottamaton osa,
6. hallitusten (tai hallitusten valvomien erityislaitosten) ylläpitämät vientiluottotakuu- tai vakuutusohjelmat, joiden maksut eivät riitä kattamaan ohjelmien pitkän ajan toimintakustannuksia ja tappioita, luokitellaan kielletyksi vientitueksi tukia ja tasoitustulleja koskevassa sopimuksessa, joka tehtiin Uruguayn kierroksen

¹ EYVL

² EYVL

monenvälisten kauppaneuvottelujen (1984 - 1996) yhteydessä (ks. sopimuksen 3 artiklan 3.1 kohdan a alakohta ja liitteessä I oleva j kohta)³,

7. luottovakuutuksenantajien veloittaman takuumaksun olisi vastattava vakuutettua riskiä,
8. yhdenmukaistamisella edistetään valtion puolesta tai valtion tukemana toimivien luottovakuutuksenantajien yhteistyötä ja tehostetaan yhteisön yritysten keskinäistä yhteistyötä perustamissopimuksen 130 artiklan mukaisesti,
9. yhdenmukaistaminen ja yhteistyö ovat tärkeitä ja ratkaisevia tekijöitä yhteisön kilpailukyvyn kannalta yhteisön ulkopuolisille markkinoille viettäessä,
10. Eurooppa-neuvoston kesäkuussa 1985 hyväksymässä sisämarkkinoiden toteuttamista koskevassa komission valkoisessa kirjassa painotetaan yhteistyötä suosivan ympäristön merkitystä yhteisön yritysten välillä,
11. neuvosto perusti 27 päivänä syyskuuta 1960 annetulla päätöksellä⁴ takuiden ja rahoitusluottojen luottovakuutuspolitiikan koordinoitiryhmän,
12. mainittu politiikkojen koordinoitiryhmä nimesi 15 päivänä toukokuuta 1991 jokaisesta silloisesta jäsenvaltiosta asiantuntijoita, jotka vuoden 1992 yhteis-markkinoiden asiantuntijaryhmänä antoivat 27 päivänä maaliskuuta 1992, 11 päivänä kesäkuuta 1993 ja 9 päivänä helmikuuta 1994 kertomukset, jotka sisälsivät joukon ehdotuksia,
13. yhteisestä luottovakuutuskirjasta keskipitkän ja pitkän ajan liiketoimille julkisten ostajien kanssa 27 päivänä lokakuuta 1970 annettu neuvoston direktiivi 70/509/ETY⁵, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisasiakirjalla, ja yhteisestä luottovakuutuskirjasta keskipitkän ja pitkän ajan liiketoimille yksityisten ostajien kanssa 27 päivänä lokakuuta 1970 annettu neuvoston direktiivi 70/510/ETY⁶, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisasiakirjalla, olisi korvattava tällä direktiivillä, ja
14. tätä aloitettua vientiluottovakuutuksen yhdenmukaistamista olisi pidettävä ensimmäisenä toimena jäsenvaltioiden eri järjestelmien lähentymisessä, ja sitä olisi seurattava muita toimia jäljellä olevien kilpailun vääristymien muotojen poistamiseksi,

³ EYVL N:o L 336, 23.12.1994, s. 156.

⁴ EYVL N:o 66, 27.10.1960, s. 1339/60.

⁵ EYVL N:o L 254, 23.11.1970, s. 1.

⁶ EYVL N:o L 254, 23.11.1970, s. 26.

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla
Soveltamisala

Direktiiviä sovelletaan jäsenvaltiosta peräisin olevien tavaroiden ja/tai palveluiden vientiliiketoimien vakuutusturvaan, jos se annetaan suoraan tai välillisesti yhden tai useamman jäsenvaltion puolesta tai tuella ja jos takaisinmaksuaika on vähintään kaksi vuotta tai jos valmistus- ja takaisinmaksuaika ovat yhteensä vähintään kaksi vuotta.

Tätä direktiiviä ei sovelleta ennakon- eikä toimitus- tai vastuuajan takausten vakuutusturvaan. Sitä ei myöskään sovelleta rakennusvälineisiin eikä -aineisiin liittyvien riskien vakuutusturvaan silloin, kun niitä käytetään paikalla kauppasopimuksen täyttämiseksi.

2 artikla
Jäsenvaltioiden velvoitteet

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vientiluottovakuutuksena ja takuina valtion puolesta tai valtion tuella suojaa riskejä vastaan antavat laitokset, jäljempänä 'vakuutuksenantajat', vakuuttavat tässä direktiivissä tarkoitettuja vientiliiketoimia liitteen säännösten mukaisesti silloin, kun ne suuntautuvat yhteisön ulkopuolisiin maihin ja silloin, kun ne on rahoitettu ostajaluotolla tai toimitusluotolla taikka kun ne maksetaan käteisellä.

3 artikla
Komitea

Komissiota avustaa komitea, joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja.

Komission edustaja tekee komitealle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä. Komitea antaa lausuntonsa ehdotuksesta määräajassa, jonka puheenjohtaja voi asettaa asian kiireellisyyden mukaan. Lausunto annetaan perustamissopimuksen 148 artiklan 2 kohdassa niiden päätösten edellytykseksi määrätillä enemmistöllä, jotka neuvosto tekee komission ehdotuksesta. Komiteaan kuuluvien jäsenvaltioiden edustajien äänet painotetaan mainitussa artiklassa määrätillä tavalla. Puheenjohtaja ei osallistu äänestykseen.

Komissio päättää toimenpiteistä, joita sovelletaan välittömästi. Jos toimenpiteet eivät kuitenkaan ole komitean lausunnon mukaisia, komissio ilmoittaa niistä viipymättä neuvostolle.

Tässä tapauksessa komissio voi lykätä päättamiensä toimenpiteiden soveltamista enintään yhdellä kuukaudella ilmoituksen tekopäivästä.

Neuvosto voi määräenemmistöllä päättää asiasta toisin edellisessä kohdassa tarkoitetun ajan kuluessa.

4 artikla

Komiteamenettelyn soveltaminen

Liitteessä olevassa 47, 50 ja 51 kohdassa tarkoitetut päätökset tehdään 3 artiklassa vahvistetun menettelyn mukaisesti.

5 artikla

Kertomus ja tarkistus

Komissio antaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2000 kertomuksen tämän direktiivin säännösten soveltamisesta saaduista kokemuksista.

Komissio ehdottaa tarvittaessa muutoksia tähän direktiiviin kansallisten vientiluottovakuutusjärjestelmien lähentämiseksi ja yhteisön vakuutuksenottajien välisten jäljellä olevien kilpailun vääristymien poistamiseksi.

6 artikla

Suhde muihin menettelyihin

Tässä direktiivissä vahvistetuilla menettelyillä täydennetään neuvoston päätöksellä 73/391/ETY⁷ säädettyjä menettelyjä.

7 artikla

Kumoaminen

Kumotaan direktiivi 70/509/ETY ja direktiivi 70/510/ETY.

8 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 30 päivänä syyskuuta 1998. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niitä virallisesti julkaistaessa niihin on liitettävä viittaus tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

9 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

⁷ EYVL N:o L 346, 17.12.1973, s. 1.

10 artikla
Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Neuvoston puolesta

puheenjohtaja

Liite: Vientiluottovakuutuksen yleiset periaatteet

I luku: Vakuutusturvan osatekijät

1 jakso: Yleiset periaatteet ja määritelmät

1. Yleisten periaatteiden soveltamisala

- a) Tässä liitteessä vahvistettuja vakuutusturvan yleisiä periaatteita on sovellettava julkisten tai yksityisten ostajien kanssa tehtyihin liiketoimiin, jotka rahoitetaan toimitusluotolla, sekä julkisten tai yksityisten luotonsaajien kanssa tehtyihin liiketoimiin, jotka rahoitetaan ostajaluotolla.
- b) Yleisiä periaatteita on sovellettava kaikkiin 4 kohdassa määriteltyjen riskien vakuutusturvaan. Vakuutuksenantaja voi kuitenkin päättää jokaisessa yksittäistapauksessa vakuutusturvan rajoittamisesta koskemaan ainoastaan tiettyjä riskejä.
- c) Kun julkisoikeudellinen yksikkö takaa yksityisen velallisen kaikki velvoitteet täysin ja ehdoitta, on sovellettava julkisia velallisia koskevia yleisiä periaatteita.

‘Velallisella’ tarkoitetaan joko 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua ostajaa tai luotonsaajaa taikka näiden vakuutetun liiketoimen takaajaa.

2. Toimitusluoton ominaispiirteet

- a) Toimitusluotolla tarkoitetaan yhden tai useamman toimittajan ja yhden tai useamman ostajan välistä jäsenvaltiosta peräisin olevien tavaroiden ja/tai palveluiden vientiä koskevaa kauppasopimusta, jossa yksi tai useampi ostaja sitoutuu suorittamaan maksun yhdelle tai useammalle toimittajalle käteis- tai luottomaksuehdoin.
- b) Toimitusluoton vakuutusturvaa koskevia säännöksiä on sovellettava silloin, kun vakuutusturva myönnetään jäsenvaltiossa EY:n perustamissopimuksen 58 artiklan mukaisesti perustetuille yrityksille.
- c) Jos kauppasopimus rahoitetaan ostajaluotolla tai jollakin muulla rahoitusjärjestelyllä, viejälle varsinaisen kauppasopimuksen perusteella myönnettävän vakuutusturvan osalta on noudatettava toimitusluottojen vakuutusturvaa koskevia säännöksiä.

3. Ostajaluoton ominaispiirteet

- a) Ostajaluotolla tarkoitetaan luottosopimusta, jolla rahoitetaan yhden tai useamman rahoituslaitoksen ja yhden tai useamman luotonsaajan välistä jäsenvaltiosta peräisin olevien tavaroiden ja/tai palveluiden vientiä koskeva kauppasopimus ja jossa yksi tai useampi luotonantajalaitos sitoutuu suorittamaan yhdelle tai useammalle toimittajalle käteismaksuna kyseisen liiketoimen maksut yhden tai useamman sellaisen ostajan tai luotonsaajan puolesta, jotka maksavat luoton määrän takaisin yhdelle tai useammalle luotonantajalaitokselle luottomaksuehdoin.

- b) Ostajaluoton vakuutusturvaa koskevia säännöksiä on sovellettava silloin, kun vakuutusturva myönnetään rahoituslaitoksille riippumatta niiden sijoittautumis- tai rekisteröintipaikasta, jos ostajaluottoon liittyy luotonsaajan ehdoton velvoite maksaa velka takaisin riippumatta rahoitettavan kauppasopimuksen täyttymisestä.
- c) Ostajaluoton vakuutusturvaa koskevia säännöksiä on sovellettava kaikkiin kauppasopimuksen rahoitusjärjestelyihin, joihin liittyy ostajan maksettavaksi tulevia ja rahoituslaitoksen asianmukaisesti hallussaan pitämiä siirtokelpoisia rahoitusvälineitä.

4. Riskien määrittely

- a) Yksityisten velallisten kaupallinen riski määritellään 14, 15 ja 16 kohdassa.
- b) Yksityisten velallisten poliittinen riski määritellään 17 - 22 kohdassa ja julkisten velallisten riski 15 - 22 kohdassa.
- c) Valmistusaikainen riski määritellään 6 kohdan b alakohdassa.
- d) Luottoriski määritellään 6 kohdan c alakohdassa.

5. Velallisen julkisen ja yksityisen aseman määrittely

- a) Julkiseksi velalliseksi määritellään yksikkö, joka missä tahansa muodossa edustaa varsinaista julkista viranomaista ja jota ei voida oikeudellisesti tai hallinnollisesti julistaa maksukyvyttömäksi.

Velallista, joka ei ole julkinen velallinen edellä mainitun määritelmän mukaisesti, on pidettävä yksityisenä velallisena.

- b) Velallisen asemaa määrittäessään vakuutuksenantajan on määriteltävä:
 - velallisen oikeudellinen asema,
 - velalliseen kohdistettavien oikeudellisten toimien tosiasiallinen vaikutus,
 - velallisen rahoitus- ja tulolähteet,
 - asianomaisen maan hallituksen vaikutus- ja valvontamahdollisuudet velallisen suhteen.
- c) Velallisen asemaa koskevissa epävarmoissa tapauksissa vakuutuksenantajan on otettava huomioon seuraavat seikat:
 - julkinen velallinen voi olla joko itsenäinen valtio tai sen keskushallinnon alainen yksikkö taikka mikä tahansa muu julkisoikeudellinen yksikkö, kuten esimerkiksi alueellinen, kunnallinen tai puolivaltiollinen viranomainen taikka jokin muu julkinen laitos,

- julkisen velallisen toiminta voi olla keskushallintoa tai valtiota sitova; kauppasopimuksen tai ostajaluottosopimuksen maksuvelvoitteet täytetään joko kansallisesta talousarviosta tai niillä on esimerkiksi valtiovarainministeriön tai keskuspankin kautta annettu valtion takuu,
- julkinen velallinen voi maksaa velkansa myös käyttämällä keskushallinnon varojen ulkopuolisia lähteitä, kuten esimerkiksi paikallisverotuksesta tai julkisten palvelujen tarjoamisesta saatuja tuloja.

2 luku: Vakuutusturvan soveltamisala

6. Katettu riski

- Katettavia riskejä ovat valmistusaikainen riski ja luottoriski.
- Valmistusaikainen riski toteutuu, kun vakuutuksenottajan sopimusvelvoitteiden täytäntöönpano tai tilattujen tavaroiden valmistus keskeytyy kuuden peräkkäisen kuukauden ajaksi, jos keskeytyksen välittömänä ja yksinomaisena syynä on yhden tai useamman 14 - 22 kohdassa luetellun vakuutusturvalla katetun tappion aiheuttajan ilmeneminen.
- Luottoriski toteutuu, kun vakuutuksenottaja ei ole pystynyt perimään koko saatavaansa tai osaa siitä kolmen kuukauden kuluessa sen erääntymisestä, jos maksun saamatta jäämisen välittömänä ja yksinomaisena syynä on yhden tai useamman 14 - 22 kohdassa luetellun vakuutusturvalla katetun tappion aiheuttajan ilmeneminen.
- Ostajaluottoon liittyvälle riskille voidaan myöntää vakuutusturva ehdollisesti tai ehdoitta. Vakuutuksenantajan on noudatettava 32 ja 33 kohdassa sekä 48 kohdan a alakohdassa säädettyjä periaatteita ja menettelyjä.

7. Vakuutusturvan laajuus

- Valmistusaikaisen riskin vakuutusturvaan on kuuluttava sopimuksen määrän rajoissa vakuutuksenottajalle sopimuksen velvoitteiden täyttämistä tai sopimukseen kuuluvien tavaroiden valmistuksesta aiheutuvat kustannukset, jos ne voidaan selkeästi osoittaa sopimuksen täyttämiseen kuuluviksi.

Valmistusaikaisen riskin vakuutusturvaan ei kuulu:

- jo luottoriskin vakuutusturvaan kuuluvista tavaroista aiheutuneet kustannukset,
- vakuutuksenottajan vakuutuksenantajalle maksamat luottovakuutuksen takuumaksut,
- määrät, jotka vakuutuksenottaja on maksanut vakuutusturvalla katetun sopimuksen perusteella annetun toimitustakauksen käytön perustella; tämä ei kuitenkaan estä vakuutuksenantajaa myöntämästä vakuutusturvaa kyseisille riskeille tämän direktiivin soveltamisalaan kuulumattomilla aloilla, ja

- vakuutuksenottajan maksamien sopimussakkojen ja vahingonkorvausten määrät
- b) Luottoriskin vakuutusturvaan on kuuluttava ostajan vastattavana oleva kauppasopimuksen mukainen tai luotonsaajan vastattavana oleva ostoluottosopimuksen mukainen velkamäärä (velan pääoma ja korot), mukaan lukien saatavan erääntymispäivän ja odotusajan päättymisen välisenä ajanjaksona kertyneet korot (viivästyskorot).

Ostajaluoton tapauksessa luottoriskin vakuutusturvan on katettava ostajaluottosopimuksen voimaantulon jälkeen erääntyneet tavanomaiset pankin veloittamat maksut.

Toimitusluoton tapauksessa luottoriskin vakuutusturvan on katettava vakuutuksenottajan maksamat sopimussakot ja vahingonkorvaukset.

8. Vakuutusturvan kateprosentti

- a) Vakuutusturvan kateprosentin on oltava 95 prosenttia.
- b) Jos vakuutuksenantaja myöntää edellä a kohdassa tarkoitettua kateprosenttia korkeamman kateprosentin, vakuutuksenantajan on noudatettava 32 ja 33 kohdassa sekä 48 kohdan a alakohdassa säädettyjä periaatteita ja menettelyjä.
- c) Vakuutusturvan kateprosentti ja vakuutuksenantajaa velvoittava enimmäiskorvausmäärä on ilmoitettava selvästi vakuutuksenantajan laatimassa luottovakuutus-kirjassa.

9. Vakuuttamaton prosenttiosuus

Vakuutuksenottajan vastattavaksi jää osa vakuuttamattomasta osuudesta; tämä omavastuuosuus on kaksi prosenttia vakuutetusta määrästä. Vakuutuksenantaja voi päättää, että tämä vakuuttamaton osa ei tule vakuutuksenottajan vastattavaksi.

10. Ulkomaan valuuttoina tapahtuvien liiketoimien vakuutusturva

Jos liiketoimen maksaminen tai rahoitus tapahtuu yhdellä tai useammalla ulkomaan valuutalla, vakuutusturva voidaan myöntää minä tahansa valuuttana.

11. Ulkomaiset alihankintatoimitukset

Yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa toimivien osapuolten kanssa tehtävät alihankintasopimukset kuuluvat ilman eri toimenpiteitä vakuutusturvaan Euroopan yhteisöjen muista jäsenvaltioista tai ulkopuolisista valtioista tuleviin tiettyihin hankintoihin takuiden ja vientirahoituksen alalla sovellettavasta järjestelmästä tehdyn neuvoston päätöksen 82/854/ETY⁸ mukaisesti.

⁸ EYVL N:o L 357, 18.12.1982, s. 20.

12. Vakuutusturvan voimaantulo

- a) Ostajaluoton vakuutusturvan on tultava voimaan luottosopimuksen voimaantulopäivänä, jos luottovakuutuskirjan ja ostajaluottosopimuksen ehdot ovat täyttyneet.
- b) Toimitusluoton valmistusaikaisen riskin vakuutusturvan on tultava voimaan kauppasopimuksen voimaantulopäivänä, jos luottovakuutuskirjan ja kauppasopimuksen ehdot ovat täyttyneet.

Luottoriskin vakuutusturvan on tultava voimaan päivänä, jona vakuutuksenottajan sopimusvelvoitteiden täydellinen noudattaminen antaa tälle oikeuden maksun saamiseen, jos luottovakuutuskirjan ja kauppasopimuksen ehdot ovat täyttyneet. Luottoriskin vakuutusturva voi tulla voimaan kunkin osatoimituksen tai osalähettyksen päivänä, jos vakuutuksenottaja on sopimusehtojen mukaisesti oikeutettu kiinteään ja lopulliseen maksun määrään, joka vastaa toimitettujen tai lähetettyjen tavaroiden arvoa.

3 luku: Tappion syyt ja vapautus vastuusta

13. Vakuutuksenantajan vastuu

Vakuutuksenantaja on vastuullinen, jos tappion syynä on välittömästi tai yksinomaan yksi tai useampi 14 - 22 kohdassa tarkoitettu vakuutusturvaan kuuluva tappion aiheuttajan ilmeneminen.

14. Maksukyvyttömyys

Yksityisen velallisen ja mahdollisesti tämän takaajan oikeudellinen tai tosiasiallinen maksukyvyttömyys.

15. Maksamatta jättäminen

Velallisesta tai mahdollisesti tämän takaajasta johtuva maksamatta jättäminen.

16. Mielivaltainen sopimuksen rikkominen tai kieltäytyminen

Toimitusluoton tapauksessa ostajan päätös keskeyttää tai peruuttaa kauppasopimus taikka kieltäytyä ottamasta vastaan tavaroita ja/tai palveluita ilman laillista oikeutta.

17. Kolmannen maan päätös

Muun kuin vakuutuksenantajan maan hallituksen toimenpide tai päätös, mukaan lukien hallituksen toteuttamina toimenpiteinä pidettävät julkisten viranomaisten toimenpiteet tai päätökset, joilla estetään ostajaluottosopimuksen tai kauppasopimuksen täytäntöönpano.

18. Moratorio

Yleinen moratorio, josta määrää velallisen maan hallitus tai sellaisen kolmannen maan hallitus, jonka kautta ostajaluottosopimuksen tai kauppasopimuksen mukaisen maksun on tapahduttava.

19. Varojen siirtämisen estyminen tai viivästyminen

Poliittiset tapahtumat, taloudelliset vaikeudet taikka lainsäädännölliset tai hallinnolliset toimenpiteet, jotka tapahtuvat tai jotka toteutetaan vakuutuksenantajan maan ulkopuolella ja jotka estävät tai viivyttävät ostajaluottosopimuksen tai kauppasopimuksen perusteella maksettavien varojen siirtämistä.

20. Velallisen maan säädökset

Velallisen maassa annetut säädökset, joissa velallisen suorittamia maksuja pidetään velasta vapauttavina, vaikka nämä maksut eivät kauppasopimuksen tai ostajaluottosopimuksen valuutaksi muunnettuna enää kata vaihtokurssien vaihteluista johtuen siirtopäivänä jäljellä ollutta velan määrää.

21. Vakuutuksenantajan maan päätös

Toimitusluottosopimuksen tapauksessa vakuutuksenantajan maan hallituksen toimenpide tai päätös, mukaan lukien Euroopan yhteisön toimenpiteet ja päätökset, jotka koskevat jäsenvaltion ja kolmansien maiden välistä kauppaa, kuten esimerkiksi vientikielto, jos kyseinen hallitus ei muulla tavalla kata sen vaikutuksia.

22. Ylivoimainen este

Vakuutuksenantajan maan ulkopuolella ilmenevät ylivoimaiset esteet, kuten esimerkiksi sota, mukaan lukien kansalaissota, tai vallankumous, kapina, kansalaislevottomuudet, pyörremyrsky, tulva, maanjäristys, tulivuorenpurkaus, hyökyaalto ja ydinonnettomuus, jos niiden vaikutuksille ei myönnetä vakuutusturvaa muulla tavalla.

23. Yleinen vapautus vastuusta

Vakuutuksenantajalla ei ole vastuuta, jos tappion syynä on suoraan tai välillisesti jokin seuraavista tekijöistä:

- a) vakuutuksenottajan tai tämän puolesta toimivan henkilön toimet tai laiminlyönnit, joiden vuoksi ostajaluottosopimusta tai kauppasopimusta ei voida panna täytäntöön lainkaan tai osittain;
- b) vakuutuksenottajan oikeuksia rajoittava määräys, joka sisältyy ostajaluottosopimukseen, kauppasopimukseen tai niihin liittyvään asiakirjaan, mukaan lukien kaikki takuuseen ja vakuusjärjestelyihin liittyvät asiakirjat;

- c) muu ostajaluottosopimuksen tai kauppasopimuksen allekirjoittamisen jälkeen tehty vakuutuksenottajan ja luotonsaajan tai takaajan välinen sopimus, joka estää velan maksamisen tai viivyttää sitä;
- d) toimitusluottosopimuksen tapauksessa alihankkijoiden, sopimuskumppaneiden tai muiden toimittajien velvoitteiden noudattamatta jättäminen, jos se ei johdu 17 - 22 kohdassa tarkoitetuista tappion aiheuttavista poliittisista tapahtumista.

4 luku: Korvauksia koskevat säännökset

24. Odotusaika

- a) Korvauksia koskevan odotusajan on vastattava 6 kohdan b ja c alakohdassa säädettyä vakuutusturvaan kuuluvan riskin toteutumiselle säädettyä aikaa.
- b) Odotusaikaa ei tarvitse soveltaa:
 - yksityisen velallisen maksamatta jättämiseen, joka johtuu tämän oikeudellisesta tai tosiasiallisesta maksukyvyttömyydestä,
 - kahdenvälisen valtioiden välisen velkojen vapauttamista koskevan sopimuksen tapauksessa, eikä
 - tapauksessa, jossa vakuutuksenantaja myöntää vakuutusturvan ehdottoman takuun muodossa.

25. Vahingon korvaaminen

Vakuutuksenottajalla on oikeus korvaukseen 24 kohdassa tarkoitetun odotusajan päättyessä, jos vakuutuksen ehdot ovat täyttyneet, korvaussaatava on laillisesti pätevä ja jos vakuutuksenottaja on suhtautunut riskiin asianmukaisella huolellisuudella.

26. Taatut velvoitteet

Jos velallisen velvoitteet vakuutuksenottajaa kohtaan on varmistettu takuulla tai muulla vakuudella, vakuutuksenottajan on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että takuu tai muu vakuus on voimassa, ja että se on myös perintäkelpoinen.

27. Korvauksen laskeminen

Korvaussaatavan mukaista maksua laskettaessa vakuutuksenantaja ei saa maksaa vakuutuksenottajalle määrää, joka ylittää tämän koko tosiasiallisen tappion määrän, ja/tai määrää, joka ylittää määrän, jonka vakuutuksenottaja tosiasiallisesti olisi oikeutettu saamaan luotonsaajalta ostajaluottosopimuksen perusteella tai ostajalta kauppasopimuksen perusteella.

28. Korvauksen maksaminen

Korvaus on maksettava viipymättä, mutta kuitenkin viimeistään kuukauden kuluessa odotusajan päättymisestä, jos vakuutuksenantaja on vastaanottanut ajoissa kaikki tarpeelliset tiedot, asiakirjat ja todisteet korvaussaatavan pätevyyden toteamiseksi.

Valmistusaikaisen riskin vakuutusturvaa koskeva korvaus on maksettava kuukauden kuluessa joko odotusajan päättymisestä tai mahdollisesti tarvittavan asiantuntijalausunnon vastaanottamisesta tai päivästä, jona vakuutuksenottaja ja vakuutuksenantaja ovat tehneet sopimuksen korvauksen määrästä sen mukaan, mikä näistä päivämääristä on myöhempi.

29. Korvaussaatavaa koskevat riitaisuudet

Jos vakuutuksenottajan korvattavaksi ilmoittamaan vahinkoon liittyy riidanalaisia oikeuksia, vakuutuksenantajan on siirrettävä korvauksen maksamista, kunnes ostoluottosopimuksessa tai kauppasopimuksessa määrätty tuomioistuin tai välimies-tuomioistuin on ratkaissut riitaisuuden vakuutuksenottajan puolesta.

30. Kahdenvälinen valtioiden välinen velkojen vakauttamista koskeva sopimus

- a) Jos vakuutusturvaan kuuluva ostajaluottosopimus tai kauppasopimus kuuluu kahdenvälisen valtioiden välisen velkojen vakauttamista koskevan sopimuksen soveltamisalaan, vakuutuksenottajan on noudatettava velkojen vakauttamista koskevan sopimuksen ehtoja sekä vakuutusturvaan kuuluvien että siihen kuulumattomien ostajaluottosopimuksen tai kauppasopimuksen osien osalta. Vakuutuksenottajan on annettava vakuutuksenantajalle velkojen vakauttamista koskevan sopimuksen täytäntöönpanossa tarvittava tuki.
- b) Jos vakuutettu määrä sisältyy kahdenväliseen valtioiden väliseen velkojen vakauttamista koskevaan sopimukseen, vakuutuksenantaja voi luopua 28 kohdassa tarkoitettusta yhden kuukauden määräajasta, kun kahdenvälinen sopimus tulee voimaan.

31. Lisäkustannukset

Tappion minimoimiseen tai välttämiseen tähtäävistä toimista aiheutuvat lisäkustannukset on katettava suhteellisesti vakuutuskirjassa määrätyn kateprosentin mukaisesti, jos vakuutuksenantaja on hyväksynyt kustannukset. Lisäkustannuksiin kuuluvat oikeudenkäyntikulut ja muista oikeudellisista toimista aiheutuneet kustannukset.

Jos nämä kustannukset liittyvät määriin tai erääntyneisiin saataviin, joille vakuutuksenantaja ei ole myöntänyt vakuutusturvaa, ne on laskettava mukaan suhteellisesti vakuutettuihin ja vakuuttamattomiin määriin tai erääntyneisiin saataviin.

II luku: Takuumaksu

32. Takuumaksun määrittämisen yleiset periaatteet

Vientiluottovakuutuksen takuumaksun on:

- vastattava vakuutusturvan kattamaa riskiä,
- asianmukaisesti vastattava myönnetyn vakuutusturvan soveltamisalaa ja laatua,
- oltava riittävä kattamaan myös pitkäaikaiset toimintakustannukset ja tappiot.

33. Vakuutusturvan laatu

Määritettäessään 32 kohdassa tarkoitetun vakuutusturvan laatua vakuutuksenantajan on otettava asianmukaisesti huomioon vakuutusturvan kateprosentti, vakuutusturvan ehdollisuuden aste ja muut vakuutusturvan laatuun vaikuttavat tekijät.

34. Maariskin määrittäminen

Kunkin maan tai maaryhmän osalta veloitettavan takuumaksun on perustuttava asianmukaiseen maariskin määrittämiseen.

35. Velallisen asema

- a) Takuumaksua määritettäessä 5 kohdassa tarkoitettu velallisen julkinen tai yksityinen asema on otettava huomioon soveltamalla velallisen luottokelpoisuutta vastaavia takuumaksuja.
- b) Yksityisen velallisen tapauksessa vakuutuksenantaja voi myöntää vakuutusturvan joko kaupalliselle tai poliittiselle riskille taikka molemmille. Kun vakuutusturva on rajoitettu yhteen riskilajiin, veloitettavan takuumaksun on vastattava ainoastaan katettua riskiä.

36. Riskikausi

- a) Takuumaksun määrittämisessä on otettava huomioon koko riskikausi.
- b) Valmistusaikaisen riskin tapauksessa koko riskikausi on ajanjakso, joka alkaa päivänä, jona kauppasopimus tulee voimaan, ja:
 - päättyy, kun viejä on täyttänyt kaikki sopimusvelvoitteensa, tai
 - päättyy keskimääräisenä painotettuna toimituspäivänä, jos sopimuksessa määrätään osatoimituksista ja toimittaja on oikeutettu vastaaviin maksuihin.

- c) Luottoriskin tapauksessa tosiasiallisesti riskin alaisen velkapääoman ja korkojen mukaan painotettava koko riskikausi on:
- ajanjakso, joka alkaa päivänä, jona viejän luottoriskin vakuutusturva tulee voimaan ja päättyy päivänä, jona ostaja suorittaa viimeisen maksun, tai
 - keskimääräinen riskikausi, joka alkaa ostajaluoton ensimmäisen erän noston päivänä ja päättyy lopullisen takaisinmaksun päivänä.

37. Maksun perusteena oleva määrä

- a) Takuumaksu on maksettava jäljempänä määritellyn maksun perusteena olevan määrän osalta; kyseisellä maksun perusteena olevalla määrällä ilmaistaan vakuutuksenantajan vakuutuskirjan mukainen enimmäisvastuun.
- b) Ostajaluoton tapauksessa maksun perusteena oleva määrä on määritettävä seuraavien vakuutusturvaan kuuluvien määrien kokonaismäärästä:
- luoton pääoma,
 - luoton korot, mukaan lukien rakennusajan korot,
 - tavanomaiset pankin veloittamat maksut, ja
 - viivästyskorot.
- c) Toimitusluoton ja käteissopimusten tapauksissa veloitettavan määrän on oltava:
- valmistusaikaisen riskin osalta sopimuksen kokonaisarvo, josta on vähennetty etumaksu ja mahdolliset vakuutusturvaan kuulumattomat määrät; maksun perusteena oleva määrä voidaan vakuutuksenantajan suostumuksella rajoittaa koskemaan ainoastaan oletettua enimmäistappiota,
 - luottoriskin osalta joko pääoman ja korkojen, mukaan lukien viivästyskorot, yhteismäärä taikka osatoimituksen aikana tai sen jälkeen taikka sopimusvelvoitteiden lopullisen täyttämisen aikana tai sen jälkeen maksettavat määrät, jotka oikeuttavat toimittajan näiden maksujen saamiseen; maksun perusteena oleva määrä voidaan vakuutuksenantajan suostumuksella rajoittaa koskemaan oletettua enimmäistappiota.

38. Takuumaksun maksaminen

- a) Takuumaksu eraantyy maksettavaksi kokonaan luottovakuutuskirjan laatimispäivänä.

- b) Tästä huolimatta takuumaksu voidaan maksaa erissä. Tässä tapauksessa vakuutuksenantajan on:
- vaadittava vähintään 15 prosenttia takuumaksun määrästä maksettavaksi luottovakuutuskirjan laatimispäivänä,
 - perittävä tavanomaista kaupallista korkotasoa vastaavaa korkoa lykättyjen maksujen osalta luottovakuutuskirjan laatimispäivästä,
 - vaadittava, että saatu takuumaksu vastaa koko ajan vähintään riskinlaisen määrän osalta maksettavaksi erääntyneen takuumaksun määrää.

III luku: Maakohtainen vakuutusturvapolitiikka

39. Maakohtaisen vakuutusturvapolitiikan määrittely

- a) Vakuutuksenantajan maakohtaisen vakuutusturvapolitiikan perustana on oltava maakohtainen riskiarviointi, sen kuhunkin maahan kohdistuva kokonaisvastuu ja sen maariskien kokonaisuuden rakenne.
- b) Vakuutuksenantajan on otettava maakohtaista vakuutusturvapolitiikkaa laatiessaan huomioon kunkin velallisen maan luokittelu.
- c) Vakuutuksenantaja voi kuitenkin keskeyttää tai rajoittaa johonkin tiettyyn maahan kohdistuvaa vakuutustoimintaansa maaluokittelusta riippumatta.

40. Kokonaisvastuun määrittäminen

- a) Kokonaisvastuu on määritettävä vakuutusturvan kateprosentin rajoissa keskipitkän ja pitkän aikavälin liiketoimia koskevien määrien perusteella direktiivin 1 artiklan mukaisesti.

Kokonaisvastuu koostuu jäljempänä b - e kohdassa esitetyistä tekijöistä:

- b) Pääomaa ja korkoja koskeva riskien enimmäismäärä sellaisten tehtyjen sopimusten tapauksessa, joille vakuutuksenantaja on sitoutunut myöntämään vakuutusturvan, vaikka vakuutuskirjaa ei vielä ole laadittu.

Odotusaikana kertyvät vakuutusturvaan kuuluvat viivästyskorot.

Jokainen jälleenvakuutettu määrä, jos vakuutuksenantaja toimii jälleenvakuuttajana, jos vakuutuksenantaja toimii ensivakuuttajana, jälleenvakuutettua määrää ei saa ottaa huomioon.

- c) Niiden saatavien määrä, joita ei ole peritty eikä kirjattu poistoksi, riippumatta siitä, liittyvätkö saatavat valmistusaikaisen riskin ja/tai luottoriskin toteutumiseen.

- d) Niiden määrien kokonaismäärä, joita ei voida kotiuttaa, kuten esimerkiksi vakuuksiin ja takaisinottoon liittyvän riskin vakuutusturvaan liittyvät määrät, jos korvaus on tosiasiallisesti maksettu eikä sitä ole peritty tai kirjattu poistoksi.
- e) Maksamattomat korot ja velkojen vakauttamista koskevien sopimusten mukaisesti velallisten maiden maksettavaksi tulevat korot, mukaan lukien aktivoidu korko.

41. Maariski

- a) Pienimmän riskin maiden osalta vakuutuksenantaja ei saa periaatteessa asettaa rajoituksia myönnettävälle vakuutusturvalle.
- b) Muiden maiden osalta vakuutuksenantaja voi asettaa vakuutusturvalle rajoituksia.
- c) Vakuutuksenantaja, joka ei periaatteessa myönnä vakuutusturvaa jonkin maan tai tietyn maaryhmän osalta, voi kuitenkin poikkeuksellisesti myöntää vakuutusturvan tietyille liiketoimille kahdenvälisestä politiikasta tai kansallisesta edusta johtuvista syistä tai jos kyseistä liiketoimea varten on käytettävissä tarpeeksi paljon vapaasti vaihdettavaa valuuttaa.

42. Vastuiden rajoittaminen

- a) Edellä 41 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen maiden osalta vakuutuksenantajat voivat vahvistaa riskikattoja, joiden on tavallisesti vastattava korkeinta mahdollista vastuuta, jonka vakuutuksenantaja voi ottaa vastatakseen tietyn maan osalta.
- b) Saavutettuaan tai ylitettyään tietyn maan riskikaton tason vakuutuksenantaja voi rajoittaa kyseistä maata koskevaa kokonaisvastuuta korottamalla sovellettavaa takuumaksua tai rajoittamalla kumuloivasti tai vaihtoehtoisella tavalla esimerkiksi:
 - kyseistä maata koskevaa kokonaisvastuuta,
 - tarjottavan vakuutusturvan kokonaisarvoa,
 - uusien vakuutusturvaa koskevien sopimusten arvoa,
 - yksittäisille liiketoimille myönnettävän vakuutusturvan enimmäisrajaa.
- c) Toimittaessa tietyn maan riskikaton alapuolella ei vakuutusturvalle tavallisesti aseteta rajoituksia. Vakuutuksenantaja voi kuitenkin rajoittaa tietyn maan vakuutusturvan määrää käyttämällä esimerkiksi edellä b kohdassa säädettyjä rajoituksia.

43. Maakohtaista vakuutusturvaa koskevat erityisedellytykset

Maaryhmästä riippumatta vakuutuksenantaja voi joka tapauksessa soveltaa jonkin maan osalta järjestelmällisesti tiettyjä vakuutusturvaa koskevia edellytyksiä, joita ovat esimerkiksi:

- kyseisen maan keskuspankin tai valtiovarainministeriön maksu- ja/tai siirtotakuu,
- peruuttamaton remburssi tai pankkitakaus,
- odotusajan pidennys,
- vakuutusturvan kateprosentin rajoittaminen,
- tiettyjen toiminta-alojen tai tietyntilaisten hankkeiden vakuutusturvan rajoittaminen.

IV luku: Ilmoitusmenettelyt

44. Ilmoitusmenettelyjen soveltamisala

- a) Jokaisen vakuutuksenantajan on sovellettava jäljempänä esitettyjä menettelyjä I, II ja III luvussa säädettyihin yleisiin periaatteisiin.
- b) Näillä menettelyillä täydennetään luottovakuutuksen, luottotakuiden ja rahoitusluottojen alan neuvotteluja ja tietojenvaihtoa koskevista menettelyistä tehdyn neuvoston päätöksen 73/391/ETY⁹ mukaisesti säädettyjä menettelyjä.

45. Ilmoitusmenettelyjen lajit

Komissiolle ja muille vakuutuksenantajille tarkoitettuja ilmoituksia koskevia menettelyjä on neljä eri lajia:

- vuotuinen ilmoitus tiedoksi,
- ilmoitus päätöksentekoa varten,
- ennakkoilmoitus tiedoksi, ja
- jälki-ilmoitus tiedoksi.

46. Vuotuinen ilmoitus tiedoksi

- a) Jokaisen vuoden lopussa, mutta kuitenkin viimeistään seuraavan vuoden 31 päivänä maaliskuuta, jokaisen vakuutuksenantajan on annettava toisille vakuutuksenantajille ja komissiolle takautuvasti kertomus edellisen vuoden toiminnastaan. Kertomukseen on sisällyttävä kaikki velallisten maat ja siinä on esitettävä jokaisen maan osalta:
 - vakuutuksenantajan tarjoaman vakuutusturvan kokonaismäärä,
 - 40 kohdassa määritelty kokonaisvastuu,

⁹ EYVL N:o L 346, 17.12.1973, s. 1.

- takuumaksuista saadut tulot,
 - kyseisenä ajankohtana maksamatta olevat määrät,
 - perityt määrät, ja
 - maksetut korvaukset.
- b) Jokaisen vuoden alussa, mutta kuitenkin viimeistään 31 päivänä tammikuuta, jokaisen vakuutuksenantajan on annettava muille vakuutuksenantajille ja komissiolle tulevaksi vuodeksi suunnittelemaansa vakuutusturvapolitiikkaa koskeva kertomus. Tähän kertomukseen on sisällyttävä kaikki velallisten maat ja siinä on esitettävä kaikkien näiden maiden osalta vähintään seuraavat tiedot:
- vakuutusturvan kokonaismäärä, jonka vakuutuksenantaja aikoo tarjota,
 - maakohtainen vakuutusturvapolitiikka, eli vakuutusturvakattojen lajit ja tasot sekä edellytykset, joita vakuutuksenantajalla on yleensä tarkoitus soveltaa,
 - takuumaksun laskenta- ja veloittamistapa kaupallisten ja poliittisten riskien osalta.

47. Ilmoitus päätöksentekoa varten

- a) Kun yhteisön viejiltä tai pankeilta tulee kilpailevia tarjouksia, asianomaisen vakuutuksenantajan on vastattava viipymättä kaikkiin toisen asianomaisen vakuutuksenantajan esittämiin tietoja koskeviin pyyntöihin, jotka koskevat kyseiseen liiketoimeen liittyvän velallisen 5 kohdassa tarkoitettua asemaa.
- b) Jos velallisen asemasta syntyy erimielisyyttä, asianomaisten vakuutuksenantajien on annettava tiedot muiden vakuutuksenantajien käyttöön, jotta velallisen asemasta voitaisiin sopia keskinäisessä yhteisymmärryksessä.
- c) Jos vakuutuksenantajat eivät saavuta yhteisymmärrystä velallisen asemasta 10 työpäivän kuluessa tietoja koskevan pyynnön esittämisestä, asianomaisten vakuutuksenantajien on annettava asia sitä koskevina lisätietoineen komission käsiteltäväksi, jonka perusteella komissio aloittaa direktiivin 3 artiklan mukaisen päätöksentekomenettelyn.

48. Ennakkoilmoitus tiedoksi

- a) Vakuutuksenantajan, joka aikoo poiketa tämän liitteen säännöksistä myöntämällä edullisemmat vakuutusturvaa koskevat ehdot joko tietylle liiketoimelle tai liiketoimien kokonaisuudelle taikka tietylle alalle tai tietyille aloille taikka tietylle maalle tai tietyille maille taikka koko järjestelmälleen, on ilmoitettava aikomuksestaan muille vakuutuksenantajille ja komissiolle viimeistään seitsemän työpäivää ennen päätöksen voimaantuloa ja ilmoitettava aiotun poikkeuksen syyt, joita on esimerkiksi tarve mukautua kansainväliseen kilpailuun, sekä vastaavan takuumaksun määrä.

- b) Vakuutusenantajan, joka aikoo veloittaa pienempää takuumaksua kuin se on ilmoittanut vuosittain 46 kohdan b alakohdan mukaisesti, on ilmoitettava aikomuksestaan muille vakuutusenantajille ja komissiolle vähintään seitsemän työpäivää ennen sen päätöksen voimaantuloa.
- c) Vakuutusenantajan, joka a ja b alakohdassa tarkoitettujen toisten vakuutusenantajan ilmoituksen perusteella aikoo myöntää edullisemmat ehdot kuin alkuperäisen ilmoituksen tekijä, on ilmoitettava aikomuksestaan muille vakuutusenantajille ja komissiolle viimeistään seitsemän työpäivää ennen päätöksen voimaantuloa ja ilmoitettava veloitettavaksi aikomansa takuumaksun määrä.
- d) Vakuutusenantajan, joka 41 kohdan c alakohdan mukaisesti aikoo myöntää vakuutusturvan sellaisten maiden, joiden osalta se ei tavallisesti tarjoa vakuutusturvaa, velallisten kanssa toteutettavalle liiketoimelle, on ilmoitettava aikomuksestaan muille vakuutusenantajille ja komissiolle viimeistään seitsemän työpäivää ennen päätöksen voimaantuloa ja ilmoitettava veloitettavaksi aiotun takuumaksun määrä.

49. Jälki-ilmoitus tiedoksi

- a) Vakuutusenantajan, joka päättää poiketa tämän liitteen säännöksistä myöntämällä vähemmän edulliset ehdot tietyille liiketoimille tai liiketoimien kokonaisuudelle taikka tietyille alalle tai tietyille aloille taikka tietyille maalle tai tietyille maille, on ilmoitettava asiasta muille vakuutusenantajille ja komissiolle.
- b) Vakuutusenantajan, joka päättää mukauttaa 46 kohdan b alakohdan mukaisesti vuosittain ilmoitetun maakohtaisen vakuutusturvapolitiikan yhtä tai useampaa osaluetta, on ilmoitettava asiasta viipymättä muille vakuutusenantajille ja komissiolle.
- c) Vakuutusenantajan, joka 48 kohdan a ja/tai b kohdan mukaisen ilmoituksen perusteella päättää myöntää samat ehdot kuin alkuperäinen ilmoituksen antaja, on ilmoitettava asiasta viipymättä muille vakuutusenantajille ja komissiolle.
- d) Jokaisen vakuutusenantajan on annettava viipymättä yksityiskohtaiset vastaukset jokaiseen selvitystä tai tietoja koskevaan pyyntöön, jonka muut vakuutusenantajat tai komissio ovat esittäneet sen toiminnasta.

50. Elektronisen postijärjestelmän käyttö

- a) Kaikki ilmoitukset on tehtävä tavallisesti elektronista postijärjestelmaa käyttäen tai tarvittaessa muuta asianmukaista nopeaa kirjallista viestintätapaa käyttäen.
- b) Elektronisen postijärjestelmän käytöstä on päätettävä direktiivin 3 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

51. Ilmoituksissa käytettävä valuutta

Kaikki ilmoituksiin sisältyvät valuuttamäärät on ilmoitettava ilmoituksen lajista riippumatta aina ecuina viimeisimmän vaihtokurssin mukaisesti, jollei asiasta toisin päätetä direktiivin 3 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

RAHOITUSSELVITYS

Neuvoston direktiivi keskipitkän ja pitkän ajan liiketoimien vientiluottovakuutusta koskevien keskeisimpien säännösten yhdenmukaistamisesta

1. TOIMENPITEEN NIMI:

Neuvoston direktiivi keskipitkän ja pitkän ajan liiketoimien vientiluottovakuutusta koskevien keskeisimpien säännösten yhdenmukaistamisesta

2. BUDJETTIKOHTA / -KOHDAT:

Katso tämän asiakirjan 10 kohta "Hallintomenot"

3. OIKEUSPERUSTA:

- Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 113 artikla;
- direktiiviehdotus N:o KOM(97) 264 keskipitkän ja pitkän ajan liiketoimien vientiluottovakuutusta koskevien keskeisimpien säännösten yhdenmukaistamisesta

4. TOIMENPITEEN KUVAUS:

4.1 Toimenpiteen yleistavoite

Jäsenvaltioiden käytössä olevista vienninedistämisvälineistä on vientiluottovakuutus yksi tehokkaimmista, mutta se on ollut vuosina 1980 - 1995 yksi kansallisia talousarvioita eniten rasittaneita välineitä. Kullakin jäsenvaltiolla on oma järjestelmänsä, joiden takuita koskevat yksityiskohtaiset säännöt, veloitettavat takuumaksut ja vakuutusturvapolitiikka eroavat toisistaan huomattavasti. Eroavaisuuksien vuoksi yhteisön viejät eivät kilpaile keskenään yhteisön ulkopuolisilla markkinoilla tasa-arvoisin edellytyksin.

Jo Euroopan yhteisön perustamissopimuksen allekirjoittajat ovat ottaneet tämän asian huomioon, koska perustamissopimuksen 112 ja 113 artiklassa määrätään, että jäsenvaltiot yhdenmukaistavat järjestelmänsä, joilla ne myöntävät tukea kolmansiin maihin suuntautuvaan vientiin.

Tämä direktiiviluonnos on ensimmäinen vaihe vientiluottovakuutusjärjestelmien yhdenmukaistamisessa, ja sen tarkoituksena on vähentää kilpailun vääristymiä yhteisön yritysten välillä ja myös lisätä tietyssä määrin avoimuutta tällä alalla.

Tätä varten direktiiviluonnoksessa säädetään ilmoitusjärjestelmän käyttöönotosta (katso IV luku) ja päätöksentekomenettelystä (4 artikla), joka edellyttää komitean lausuntoa.

4.2 Toimenpiteen kesto ja sen uusimista koskevat yksityiskohtaiset säännöt

Toimenpide on voimassa määrittämättömän ajan, koska direktiiviluonnoksessa ehdotetaan jatkuvasti noudatettavan ilmoitusjärjestelmän käyttöönottoa.

5. MENOJEN JA TULOJEN LUOKITUS:

5.1 Pakollinen

5.2 Jaksottamattomat määrärahat

5.3 Oletettu tulolaji:

Ei ole.

6. MENO-/TULOLAJI:

- *Tuen osuus 100 %:* ei ole
- *Yhteisrahoitus muiden julkisen tai yksityisen sektorin tulolähteiden kanssa:* ei ole
- *Korkotuki:* ei ole
- *Muu:* ei ole
- *Onko tuki maksettava takaisin osittain tai kokonaisuudessaan siinä tapauksessa, että toimi on taloudellisesti kannattava?* Ei
- *Aiheuttaako esitetty toimi muutoksen tuloihin: Jos aiheuttaa, niin millaisen muutoksen ja minkälainen tulo on kyseessä?* Ei aiheuta

7. TALOUDELLISET VAIKUTUKSET:

7.1 Toimenpiteen kokonaiskustannusten laskutapa (yksittäisten ja yhteenlaskettujen kustannusten välinen suhde)

7.2 Kustannusten jakautuminen toimenpiteen eri tekijöiden mukaan

Maksusitoumusmäärärahat (miljoonaa ecua, nykyiset hinnat)

Erittely	Vuosi 1998	1999	2000	2001	2002	2003 ja seuraavat varain- hoito- vuodet	Yhteensä
Yhteensä							Ei ole

7.3 Maksusitoumusmäärärahojen / maksumäärärahojen erääntymis- aikataulu

Maksusitoumusmäärärahat (miljoonaa ecua)

	Vuosi 1998	1999	2000	2001	2002	2003 ja seuraavat varain- hoito- vuodet	Yhteensä
Maksusitoumus- määrärahat							Ei ole
Maksumäärärahat							
Vuosi 1998 1999 2000 2001 2002 2003 ja seuraavat varainhoitovuodet							
Yhteensä							Ei ole

8. PETOSTENVASTAISET TOIMENPITEET:

- *Suunnitellut erityiset valvontatoimenpiteet*

Kulut korvataan ainoastaan esitettyjen tositteiden perusteella (kokouksiin osallistuvien jäsenmaiden edustajien matkakustannusten korvaaminen)

9. KUSTANNUSTEHOKKUUSANALYYSI:

9.1 Määrälliset erityistavoitteet ja kohderyhmä

erityistavoitteet: yhteys yleistavoitteeseen

Tavoitteita ei voida esittää määrällisesti kustannustehokkuuden osalta.

- *kohderyhmä: eriteltävä mahdollisesti tavoitteen mukaan ja täsmennettävä yhteisön taloudellisen toimen lopulliset edunsaajat ja käytetyt välittäjät*

Vientiteollisuus, rahoituslaitokset ja luottovakuutuslaitokset.

9.2 Toimenpiteen perustelut

- *Yhteisön taloudellisen toimen tarpeellisuus erityisesti toissijaisuusperiaate huomioon ottaen*

Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 113 artiklan nojalla yhteisöllä on yksinomainen toimivalta kauppapolitiikan alalla. Tämän vuoksi toissijaisuusperiaatetta ei sovelleta. Komissiota avustaa komitea, joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja.

- *Toimenpiteen toteuttamisessa käytettävien menettelytapojen valinta*

Direktiiviluonnoksessa säädetyn jo olemassa olevan tai perustettavan komitean kokous (katso 4 ja 5 artikla).

* *edut verrattuna vaihtoehtoihin toimenpiteisiin (suhteelliset edut)*

* *muiden vastaavien yhteisön tasolla tai kansallisella tasolla mahdollisesti toteutettavien toimien erittely*

* *odotetut liitännäis- ja kerrannaisvaikutukset*

Katso 4.1 kohta "Toimenpiteen yleistavoite": yhdenmukaistaminen ja avoimuus.

- *Toimenpiteen erityistuloksiin mahdollisesti vaikuttavat pääasialliset epävarmuustekijät*

Jäsenvaltiot jättävät soveltamatta direktiiviluonnoksen säännöksiä.

9.3 Toimenpiteen seuranta ja arviointi

– Suoritusten osoittimet

* tuloksen osoittimet (toteutettujen toimien arviointi)

* tavoitteiden mukaisen vaikutuksen osoittimet

Komission on annettava Euroopan parlamentille ja neuvostolle viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2000 kertomus direktiiviluonnoksen säännösten soveltamisesta saaduista kokemuksista.

– Saavutettujen tulosten arviointi, jos toimenpiteen voimassaoloa jatketaan tai se uusitaan.

Säädettyä arviointia koskevat yksityiskohtaiset säännöt ja säännöllisyys.

10. HALLINTOMENOT (YLEISEN TALOUSARVION PÄÄLUOKAN III A OSA)

Tarvittavien hallintovarojen käyttöönotto tapahtuu varojen myöntämistä koskevan komission vuotuisen päätöksen perusteella, ottaen huomioon erityisesti budjettivallan käyttäjän myöntämät lisähenkilöstö ja -määrärahat.

10.1 Vaikutus henkilöstön määrään:

Henkilöstön laji		Toimenpiteen hallinnointiin osoitettava henkilöstö		joista		Kesto
		<u>vakituinen</u> <u>henkilöstö</u>	<u>väliaikainen</u> <u>henkilöstö</u>	käyttämällä ao. PO:n tai yksikön nykyistä henkilöstöä	käyttämällä lisähenkilöstöä (käytettävissä vuonna 1997)	<i>määrittä-</i> <i>mätön</i>
Virkamiehet tai väliaikaiset toimihenkilöt	A	2	-	2	-	
	B	1	-	1	-	
	C		-		-	
Muu henkilöstö			2 KA*	2 KA*		
Yhteensä		3	2	5	-	

*) Lyhenteellä "KA" tarkoitetaan kansallisia asiantuntijoita.

10.2 Lisähenkilöstön taloudellinen kokonaisvaikutus:

	Määrä (ecua)	Laskutapa
Virkamiehet Väliaikaiset toimihenkilöt Muu henkilöstö (ilmoitetaan budjettikohta)		
Yhteensä		

10.3 Toimenpiteeseen liittyvien toimintakulujen kasvu:

Budjettikohta (n:o ja nimike)	Määrä (ecua)	Laskutapa
A.2510	21 000	Kaksi jäsenvaltioiden yhteensovittamiskokousta (komitea) vuodessa. (Kokonaiskulut vastaavat vuosittain Brysselissä järjestettävästä kahdesta jäsenvaltioiden kokouksesta aiheutuvia kuluja, jotka on laskettu kustakin jäsenvaltiosta kuhunkin kokoukseen osallistuvan yhden edustajan perusteella.)
Yhteensä	21 000	

ISSN 1024-4492

KOM(97) 264 lopullinen

ASIAKIRJAT

FI

11 01 09 10

Luettelonumero : CB-CO-97-321-FI-C

ISBN 92-78-21789-1

Euroopan yhteisöjen virallisten julkaisujen toimisto

L-2985 Luxemburg